

Cosa d'un dia

Sara Acàmer
Maribel Alberto
Laura Marqués
David Pino
Rebeca Ruiz
Belén Socuéllamos

Uetra
nova

bromera

Conten de l'escriptor que l'anhel d'ésser el creador d'una gran obra el va fer esdevenir bèstia.

La ploma es quedava immòbil enfront d'un full en blanc. Sempre. Era frustrant. No li sorgia mai cap paraula digna de ser escrita. I el color blanc semblava burlar-se d'ell. Per molt que es forçara, no aconseguia arrancar dos paraules seguides de la coherència. Clavava la mirada en aquell blanc amb frustrant enuig. El seu únic desig era ara poder apagar aquella blancor amb unes paraules d'obscura tinta. Però semblava impossible amb aquell fracàs que li recorria el cos en forma de suor freda. Més d'una vegada havia llançat la ploma amb fúria, i en la paret d'enfront quedaven, com a testimonis de la frustració, les línies negres que la ploma havia dibuixat en el seu desesperat xoc.

Un temps enrere, l'escriptor havia vist en les estrelles, ulls de sirenes, i quasi havia pogut escoltar el seu cant encisador i diabòlic. En cada nom, l'escriptor escoltava les cròniques d'un heroi; en la remor del mar, una càlida cançó; en un bassal de pluja, veia tot un món; i la calor del sol li era la carícia més dolça. Però ara les estrelles eren punts blancs; un nom, una persona més; la mar, un cúmulo d'aigua amb sal; un bassal només era un bassal brut; i la calor del sol el sufocava.

La ploma es quedava immòbil davant del full blanc. Una gota de tinta negra amenaçava de caure. L'escriptor estava buit, sense idees. Ja s'havien esgotat. Era igual que buscara pel seu entorn indicis d'inspiració. La seua obsessió per trobar grans idees l'havia tornat cec als detalls menuts i suculents. I la frustració creixia, ofuscant-lo cada vegada més, encegant-lo cada vegada més. L'escriptor restava immòbil, tens, esperant. Esperant alguna cosa que trencara aquella absència d'inspiració que el tornava boig. Alguna cosa, qualsevol cosa.

La gota negra va caure.

L'escriptor la veié ballar en l'aire. La veié adherir-se al full entre salts d'espurnes negres i quedar-hi impresa. Veié la blancor del full absorbir assedegada l'essència ennegrida de la tinta.

L'escriptor estava àvid d'idees. Les seues les trobava inútils, plenes de paraules buides i mudes. Era desesperant.

La frustració encejava l'escriptor amb un vel de llàgrimes de ràbia. El color blanc semblava riure. Tancà les mans amb força i la ploma que tenia a la mà es retorcé, es doblegà i es trencà. La gola li feia mal d'ofegar crits. Començà a sentir una claustrofòbia insuportable que l'oprimia. Un estrany impuls el féu alçar-se. La taula tremolà a causa del moviment sobtat, i el tinter es bolcà i vessà la tinta, que xopà tots els fulls.

Es precipità cap a la finestra i l'obrí amb tanta impulsivitat que el vidre s'esquerdà. Isqué a la teulada per la

finestra, amb la rapidesa i la torpor que imposa la necessitat. Les seues pupil·les es contragueren dolorosament, massa ràpidament. La llum encegador del dia el féu caure de genolls i es tapà la cara amb les mans, ocultant els seus ulls ferits. Però havia pogut veure que el cel no era d'un blau agradable. Ell el veia blanc. Tan blanc com aquell full mut i desesperant. Com odiava aquell color, l'exasperava. Li recordava la seua impotència creativa, el seu fracàs com a escriptor. I ara tot el que el rodejava estava banyat amb aquella llum blanca! Blanc. Tot blanc. Aquell color l'alterava, li feia perdre el seny.

I de sobte va veure el seu cos. Es mirà les mans. Blanques, totalment pàl·lides i destenyides. Com la resta d'ell. Ell era blanc. Blanc!

Començà a respirar amb força, però malgrat tot, no sentia inhalar gens d'aire. Aconseguí, per fi, agafar una alenada i la soltà amb un crit desesperat. El crit s'estengué mentre l'escriptor s'arrapava la pell, en un intent de fugir d'ell mateix. De sobte, el crit començà a canviar des de l'interior de la seua gola adolorida. Es tornà més cavernós. El crit es transformà en rugit de bèstia. Un rugit terrible, dolorós. Aquell so tètric s'elevà per l'aire en forma de bafarada, desdibuixant-se lentament.

En cridar, l'escriptor havia alçat el cap al cel, com si dirigira el seu crit a tot el món, a tota la blancor. Una llàgrima, començà a rodar-li per les galtes i continuà baixant seguint la línia del coll, mullant al seu pas la pell vellutada de l'escriptor. I és que l'escriptor, en perdre la seua identi-

tat, en abandonar-se al domini de les sensacions extremes, havia deixat d'ésser qui era. Ara, l'escriptor era una mena de monstre, una bèstia desesperada que buscava històries escrites. Les buscava per menjar-se-les. Ara, l'escriptor era una bèstia blanca. D'un blanc que busca impregnar-se de negror. D'obscuritat. Del color de la tinta.

Era hora de tragar inspiració aliena.

La bèstia s'allunyà ansiosa i furtiva per les teulades, rastrejant l'olor de la tinta fresca, l'olor de les històries acabades d'escriure. Buscava en aquestes històries la inspiració que ell no tenia. Buscava idees de grans històries, aquelles que no havia tingut mai.

Potser l'únic que necessitava era que una gota d'inspiració negra caiguera sobre el seu cos blanc.

«Aquell dia, el cel estava ras. No, ni tan sols era de nit. No, no hi havia lluna plena que s'ocultara entre núvols deixant escapar rajos de blancor. De segur que a la bèstia li hauria agradat que fóra així. Li hauria agradat que hi esclatara una tempesta la nit de la seua desesperació. Que llampecs engegadors trencaren la monòtona obscuritat, i que feroços trons acompanyaren el seu primer rugit terrible. Però es tractava d'un escriptor afonat, fracassat. El romanticisme exaltat no li va somriure aquell dia. El vent no corria amb força, no feia moure's els penells a una velocitat inapreciable. Era de dia i tot era calma, no res feia cas de la seua desesperació. El món li donava l'esquena.

»Temeu, infants d'aquests temps. La bèstia devora històries. Els contes són temptacions dolces on el monstre no veu més que suculentos mossegades. Temeu, que els contes s'acabaran, degusteu les històries que us narraran ara a la vora del son. Temeu com teméreu aquell so horrorós, el record del qual us feu vetlar la nit, que ni la més dolça de les cançons de bressol us féu oblidar. Temeu perquè quan Mentenblanc es menja una història, aquesta desapareix de tots els records. Ni tan sols el creador és capaç de recordar-la. D'aquesta manera, Mentenblanc transmet la seua desesperació als altres, incapaços de fer durar una història molt de temps, abans que el monstre la devore.

»Amb aquesta bèstia existint, qui, digueu-me, qui voldrà emprendre aquest somni que és escriure? Qui voldrà arriscar-se a deixar-se portar pels seus mons, si al primer indici de deixar constància d'ells, Mentenblanc apareixerà i devorarà les paraules i tot record d'una inspiració passada? Mentenblanc portarà la desgràcia a la creació, posarà fi a aquesta llarga era de la literatura. S'acabaran els escriptors futurs, però Mentenblanc seguirà tenint set, i prompte no li importarà atacar les històries antigues. Arrasarà així la memòria d'una cultura que morirà.»

Mentenblanc es movia de nit, l'hora de les bèsties i els monstres que s'amaguen als armaris i sota els llits. Mentenblanc fugia del dia, d'aquella horrorosa blancor que l'il·luminava i li recordava que ell també era blanc.

Es movia frenètic. Saltant per les altures, invisible. Ningú mira cap a dalt a les nits. Pujava a les més altes finestres, a les golfes bohèmies i desbordants d'olor de tinta. Arribava allí amb salts llargs, creuant el seu cos blanc l'obscur cel negre. S'enfilava amb l'agilitat ràpida d'un gat que busca un refugi on resguardar-se de la pluja. I esperava amb impaciència continguda. Esperava que l'escriptor de la pròxima història a devorar eixira de l'habitació.

Quan això passà, Mentenblanc, insaciable, entrà precipitadament a l'estança. Va veure un munt de fulls, plens de paraules negres i brillants encara fresques. Mentenblanc estava famèlic. Acostà les mans a un dels fulls. L'acarona una estona amb la punta dels dits. Però després, començà a arrancar les paraules del full. Les rodejava amb els seus dits llargs i tirava d'elles amb força. Les paraules estaven ben adherides a la blancor buida del full, i Mentenblanc tremolava de pur esforç per poder arrancar-les. Les lletres que quedaven dins la seua mà, fortament tancada, esclataven i sagnaven tinta. La tinta corria per la pell de la mà formant obscurs camins que acabaven gotejant. Després, Mentenblanc es posava la mà a la boca i devorava ansiós les paraules, tacant-se la cara de la sang de les històries. A la desesperada, també arrancava oracions senceres amb les dents ennegrides, i les tragava, sense assaborir-les.

Mentrestant, l'escriptor de la història moribunda, notava com una llacuna buida li envaïa el cos. Estava

oblidant. Es girà alarmat, mogut per un instint, i irrompé a l'estudi obrint la porta amb tant d'ímpetu com si ho haguera fet d'una puntada de peu.

Mentenblanc es girà, brut de tinta. L'escriptor empal·lidí de pur terror. Recordà les paraules d'un trobador satíric narrant la història d'un monstre menjahistòries. Mentenblanc reaccionà com una bèstia acorralada, de pressa. Saltà per la finestra oberta i va caure sobre les dures teules. S'aixecà furiós i fugí saltant, perdent-se en l'obscuritat de la nit. A la llunyania, l'escriptor encara va veure el seu cos blanc, que s'havia anat obscurint amb les històries menjades.

L'escriptor agafà els fulls, feia no res plens d'inspiració. Veí paraules mig arrancades, taques negres de tinta vessada, oracions deformades i tortes. Faltaven paraules ací i allà i algunes ratlles ploraven regueres de tinta. Tot era un desordre inversemblant, estrany. Deixà caure els braços tremolosos. Les llàgrimes li queien per la frustració i la ràbia. S'assegué deixant caure tot el seu pes i cridà maleint aquell monstre.

Mentenblanc corria. Els crits l'espantaven. No volia sentir-ne, li recordaven que hi havia alguna cosa més enllà de la seua ànsia. I no volia recordar-ho.

Mentenblanc es parà quan els crits callaren. O bé ja estava suficientment lluny per a no sentir-los. A la nit calmada se sentia una respiració forta i cansada. Men-

tenblanc havia corregut molt fugint dels records. Observà com els núvols obscurs i espessos entelaven la llum de la lluna plena. Hagué de tancar els ulls per la brillantor d'un raig clar, que aparegué silenciós durant uns instants. Després, se sentí una vibració profunda al pit i el so greu d'un tro envaí la nit. La pluja començà a caure suaument al principi. Més tard, la tempesta pareixia tenir la intenció d'inundar la ciutat. El vent no tardà a aparèixer, fort i gens piadós. Féu que les gotes semblaren agulles que queien imparables de costat.

Mentenblanc començà a córrer de nou, fugint ara de la tempesta. Corria desesperat i espantat; se li veia als ulls. Saltava, però el vent fort li desviava els salts, i a punt estigué de caure diverses vegades. S'ençegava a moments per les resplendors i fugia desesperat dels rajos que emergien de tots els llocs. Els trons l'espantaven, ensordidors. Volia quedar-se parat, arrimar-se a un mur i tremolar de por. Però estava massa aterrit per a deixar de córrer. No sabia on anava. Estava perdut i desorientat. Però seguia corrent.

De sobte, va notar una olor enmig de la tempesta. No era la terra humida ni les teules mullades. No era tinta.

Aquella olor li féu oblidar la por. La tempesta semblà desaparèixer, s'havia atenuat fins a ser un rumor llunyà. Mentenblanc se sentia atret per aquesta olor encisadora. Ara ja sabia cap on córrer. Seguí l'olor, ignorant els rajos i el vent. Corria amb rapidesa, com si temera que aquella olor s'esfumara en l'ambient de la tempesta. El

rastreig el conduí fins a una finestra. El seu vidre tenia una esquerdada.

Entrà saltant a l'estança. Inconscientment, mogut pel costum, s'acostà a l'escriptori. Deixava rere seu un rastre de petjades dibuixades amb aigua de tempesta. La paret d'enfront tenia cicatrius dibuixades amb tinta negra i a la taula hi havia una ploma retorçada i trencada.

Apartà la ploma d'una manotada. Davall hi havia un munt de fulls que narraven silenciosos una història. Amb el polze i l'índex agafà l'última lletra de l'última paraula. Començà a estirar, arrancant amb lentitud, i la lletra no tardà a sagnar.

Però va sentir com una mà li tocà el muscle suaument. Aquell contacte tan tendre semblava com una espiració lenta que l'assenenà i li féu oblidar tot. Impactat, es girà buscant un rostre. I va veure el d'una dona bellíssima, brillant, que li somreia dolçament.

La inspiració.

A l'escriptor se li tallà la respiració i els ulls se li entelaren de llàgrimes emotives. Només de mirar-la es veia que tenia la virtut de la paciència i el somriure etern i sincer. Que tenia l'habilitat de ser allò més bell per a cada persona. La Inspiració allargà una mà, assenyalant el munt de fulls. L'escriptor els agafà lentament. I començà a llegir. «Conten de l'escriptor que l'anhel d'ésser el creador d'una gran obra el va fer esdevenir bèstia.»

Es girà cap a la Inspiració que el mirava amb tendresa. Ella somrigué. L'escriptor havia viscut tant la història del seu personatge, la seua pròpia història, que quasi s'havia convertit en un monstre. En Mentenblanc. No hi havia esquerda a la finestra, ni ratlles a la paret. El tinter no havia caigut i la ploma no estava trencada.

L'escriptor notà una calor al seu darrere. Mirà cap a la finestra. Hi entrava la llum càlida del sol, que li acaronà el rostre i li eixugà les llàgrimes.